

have til formål at modtage midler til forvaltning fra blot et medlem.

Det skatteretlige investeringsforeningsbegreb er ikke lovfæstet, men er udviklet i praksis.

I skatteretten er der ikke forskel mellem specialforeninger, innovationsforeninger og andre investeringsforeninger, der ikke er under Finanstilsynets tilsyn, og investeringsforeninger omfattet af lov om investeringsforeninger og specialforeninger. De behandles alle som investeringsforeninger.

Ifølge gældende praksis på skatteområdet bliver en investeringsforening med meget få medlemmer ikke betragtet som et selvstændigt skattesubjekt. Medlemmerne bliver i stedet beskattet hver for sig som interessenter i et interessentskab.

Gældende skattelovgivning indeholder ingen grænser for, hvornår der er tale om en forening med så få medlemmer, at medlemmerne selv beskattes, og hvornår der er tale om en forening med flere medlemmer, der betragtes som et selvstændigt skattesubjekt. På grundlag af den skatteretlige praksis, der dog er ret begrænset, sætter man ofte grænsen ved 8, men det må samtidig fremhæves, at grænsen ikke er absolut. Vurderingen vil også være påvirket af andre momenter. Hvis f. eks. en forening, der hidtil har været en stor forening, falder i medlemstal til under 8, men samtidig aktivt forsøger at udvide medlemstallet og lykkes med dette, vil man næppe i praksis tillægge det nogen som helst betydning, at antallet af medlemmer i en periode har været under 8.

Det anførte betyder, at der i dag findes både investeringsforeninger og specialforeninger med meget få medlemmer, der opfylder investeringsforeningslovgivningens betingelser for at blive opfattet som en forening, men som på grund af det lille antal medlemmer ikke opfylder skatterettens betingelser for at være en investeringsforening og blive beskattet som en sådan.

Forslaget

1. Foreninger med få medlemmer

Det foreslås på baggrund af det anførte om behovet for investeringsforeninger med kun få medlemmer, at også bevisudstedende udloddende investeringsforeninger og kontoførende investeringsforeninger, der kun har ét eller meget få medlemmer, skal beskattes efter reglerne for investeringsforeninger. Hvis foreningen er opbygget som en bevisudstedende udloddende forening, er det reglerne for disse, som skal gælde, og hvis der er tale om en kontoførende forening, er det reglerne for kontoførende foreninger, der skal gælde.

Efter forslaget er det dog samtidig en betingelse, at alle medlemmerne er forsikringsselskaber, pensionskasser, ATP eller LD eller andre juridiske personer. Fysiske personer skal derimod efter forslaget ikke med skattemæssig virkning kunne stifte en investeringsforening med kun ét eller meget få medlemmer. Det hænger bl.a. sammen med, at der aldrig er udlodningspligt for aktiefortjenester på aktier, der sælges af en udloddende forening efter tre års ejerskab, selvom tilsvarende aktiefortjenester hos en fysisk person skal beskattes, når personens beholdning af børsnoterede aktier overstiger den såkaldte 100.000 kr.s grænse (125.100 kr. i 2002 for enlige, 250.100 kr. for ægtepar). Det vil sige, at der ligger den enkle forudsætning til grund for at udelukke fysiske personer fra fåmandsforeninger, at de ofte vil have aktiebeholdninger over 100.000 kr.s grænse og dermed vil være skattepligtige af fortjenester erhvervet efter mere end tre år.

Specielt for udloddende foreninger, der investerer i obligationer foreslås endvidere, at ingen af medlemmerne må være aktieselskaber o.l. uden enten samtidig at være omfattet af pensionsafkastbeskatningslovens regler eller være pligtige til at opgøre sin indkomst fra obligationer efter lagermetoden. Det skyldes, at et aktieselskab ellers kunne skaffe sig en skattekredit på et ekstra år ved at lægge sin obligationsbeholdning ind i en udloddende forening. I en sådan forening udloddes og beskattes de realiserede fortjenester og indkomster først året efter, at de er oppebåret. Det gælder dog ikke, når ejeren bruger lagermetoden på investeringsbeviserne. Den betyder nemlig, at indkomst, der optjenes i foreningen, straks får beviserne til at stige i værdi med virkning for den skattepligtige indkomst. Et tilsvarende problem opstår heller ikke, når aktieselskabet samtidig er omfattet af pensionsafkastbeskatningsloven. I disse tilfælde gælder der i henhold til selskabsskattelovens § 13, stk. 13, en fradragsbegrænsning, der medfører en reel lagerbeskatning af investeringsforeningsbeviserne i de obligationsbaserede investeringsforeninger, således at der heller ikke her indtræder nogen tidsmæssig forskydning.

Det er efter forslaget et krav, at investeringsforeningen i civilretlig henseende opfylder betingelserne for at være en forening.

Det er ligeledes et krav, at investeringsbeviset er navnenoteret. Det skyldes at en række af reglerne omkring fåmandsforeninger kræver, at foreningerne ved, hvem medlemmerne er. Konsekvensen af, at en forening optager et medlem, der ikke opfylder betingelserne, er, at alle medlemmerne herefter beskattes direkte ligesom deltagere i et interessentskab.